Ч. 151. Пятниця 23 (10) липня 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зло306 оплати почтової.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти полїтичні.

Кабінетна криза у Франциї. — Росийска полїция у Франциї. — Положене в Персиї.

Социялїстичний посол Жоре вніс у француским парляменті інтерпеляцию в справі Гартінґа і взагалі в справі росийских шпигунів, що снують ся по Франциї. Слова Жореса приняла ціла палата оплесками і приняла одноголосно єго резолюциї. То говорить про однодушний протест парляменту против господарки росийскої тайної полїциї в Парижи.

Жоре представив у своїй інтерпеляциї хід провокаторскої діяльности Ляндена-Гартінґа після доказаних Бурцевом фактів, а відтак сказав дальше: Росийске правительство не могло нічо заперечити, а так само не міг нічо заперечити і Гартінґ, котрий сейчас по оголошеню ревеляций Бурцева виїхав з Брукселї. Австрийска і німецка праса стверджує, що можна сконстатувати участь Гартінґа в кількох атентатах. Один дневник пише, що в часі побуту царя в Свінемінде берегли Гартінґа пильно єго німецкі товариші, бо німецка полїция більше побоювала ся штучних атентатів Гартінґа як дійстних атентатів росийских терористів. *(Велика веселість.)*

Попередний шеф тайної росийскої полїциї Ратаєв — говорив дальше Жоре — подавав явно в однім дневнику, що через 15 лїт уживав аґента провокатора Азєва, котрого спосіб діяльности чейже мусів знати. А сей пан Ратаєв підписує ся: державний радник і офіцир почестної леґії.

Ходить о те, аби знати, які консеквенциї витягає правительство з тих фактів. Социялїсти домагають ся — а разом з ними домагають ся сего безперечно й инші чесні люди без ріжниці сторонництв, — щоби заборонено пробувати чужим полїциям на француский териториї. (*Зовсім слушно*)! Полїция того рода єсть зовсім неодвічальна. Ухиляє ся зпід контролї правительства, на котрого териториї розводить свою діяльність. Скандали, які з того виходять, спадають опісля і на край, в котрім склали ся, а котрий не постарав ся їм запобігти. Коли така тайна полїция остає в зносинах з француськими властями, то годі оберігти ся, аби деякі урядники не заразили ся тими здеморалїзованими правнини понятями.

Давнїйший префект париської полїциї пише в *Echo de Paris*, що з Гартінґової афери з бомбами повстали перші зачатки француско-росийского порозуміня. То пояснить нам, як могло правительство французскої републики прикрасити ордером такого чоловіка як Гартінґ. В кінци взиває бесїдник правительство, щоби зробило конець таким поганим відносинам.

На то відповів Клемансо: Вже то стало ся, пане Жоре!

Жоре відповів, що принимає сю заяву до відомости, що отже від сеї хвилї мусять забрати ся з Франциї всї тайні полїциї чужих держав. (Клемансо притакує кивненем голови.) Взиваю палату, сказав Жоре, щоби торжественно потвердила заяву президента міністрів.

Рочдали ся оплески.

На вопослїдок приняла ще палата одноголосно отсей додаток до резолюциї Жореса: Палата принимає до відомости внесене правительства, що чужі полїцийні аґенти мають бути усунені з Франциї.

Французкий парлямент дебатував послїдними днями над діяльностию комісиї для доходженя в справі надужить в маринарцї. В часї дебат заявив міністер маринарки Пікар, що правительство предложить палатї широкий звіт і зараз на початку осїнної сесиї парляменту внесе предложене про реорґанізацию центральної управи маринарки та инших галузий того міністерства.

На передвчерашнім засїданю палати кри-

Два засуди.

З італїяньского — Ґрациї Деледди.

(Конець).

— Ну, то бодай будеш знати, де є то ведерце.

— Чорт би на тобі їздив, не сердь мене ще більше, число то а то.

Коли они себе числами називали замість по імени, то се була найбільша ганьба, яку один другому могли зробити.

Коли ціо Кірку був одного дня в лїпшім гуморі, сказав до свого товариша підчас роботи:

— Чому ти не напишеш до кого, щоби він викопав ведерце і прислав тобі гроші? Можна би прецї лїпше собі жити і не одно купити.

— Ще чого не стало! Они би всьо задержали. Я знаю сьвіт лїпше як ти.

— Але опісля....

— Ага, опісля? Я знаю, що у тебе на думці. Коли буду умирати, то скажу якомусь бідному чоловікови, а той буде відтак молити ся за мою душу.

Так минули днї, місяцї, роки.

Ціо Кіркови волосе на голові посивіло, груди єму запали ся, згорбив ся і похилив ся.

Аж ось одного дня стало ся щось дивного: ціа Кірку закликали до директора вязниці. Того ще нїколи не бувало і він був дуже напудив ся.

Директор сказав до него:

— Тепер минуло вже тілько лїт. Ви постаріли ся і могли би вже наконець правду сказати. Чи ви допустили ся того злочину, чи нї? Скажіть правду, лиш правду. То вам може помочи, ви могли би узискати помилуване і може ще перед смертию вернути до рідного села.

Але ціо Кірку сказав на то майже з обуренем:

— А хоч би я мав ще раз тілько жити і мусів все тут сидіти, то таки я нікого не убив!

По сих словах єго вивели.

Коли він вернув до ція Петру, котрий дожидав єго з обавою, розповів єму все в як найбільшім гніві.

— Чорт знає — сказав старий — то таки вже за богато лиха! Я таки дійстно убив сьвященика і то не дасть ся заперечити, а коли би мене закликали, то я би ще раз признав ся, а як би мене хотїли помилувати, то нехай лиш так зроблять. Але мучити тебе, бідного чоловічиска, то таки несправедливо.

На другий день закликали ціо Кірку знов до директора а той зачав єго на ново випитувати. Він чув, як єму кров набігла до голови і не богато бракувало а був би кинув ся на директора — бо тепер прецї не мав вже нічого до страченя.

— Ну, коли так — сказав директор нараз зміненим голосом — то знайте, що правдивого виновника викрили. По правдї не викрили, але єго совість мучила і він сам признав ся до злочину. Але то на одно виходить. Можете тепер бути спокійні і тїшити ся, бо небавком пустять вас на волю.

Дрожачи вернув ціо Кірку до свого приятеля і плакав, як той ще нїколи не видів, щоби він так плакав.

— Щож такого стало ся?

— Правдивого виновника викрили — сказав ціо Кірку, заходячись від плачу — а по правдї не викрили, лиш він сам признав ся до злочину, але то остаточно на одно виходить, казав директор, а тепер треба менї звідси виносити ся.

Тодї зачав і ціо Петру плакати. І так плакали оба разом з горя і радости рівночасно.

— Щож тепер буде зі мною? — питав ціо Петру.

— А що зі мною? — сказав ціо Кірку. — Воля то красна річ та й то, що відзискаю знову свою добру славу; але я тепер вже старий, не можу працювати, не маю з чого жити, не маю нїкого!

— Та щось прецї тобі дадуть.

— Я не потребую їх милостинї. — Чому ти менї не скажеш, де ти закопав своє ведерце? — сказав він відтак жартуючи?

— Та чому би нї? Ти прецї бідний і тобі я скажу; я вже о тім думав. Але чи будеш за мене молити ся?

— Ах, я вже нїякої молитви не знаю! — відповів ціо Кірку зі страхом. — позабув на Господа Бога а він все таки не забув на мене.

тикував остро пос. Делькасе морську політику трех послідних міністрів маринарки. Відтак виступив против него президент кабінету Клемансо і виступив против него острими словами та вкінци просив палату, щоби рішила, чи Делькасе, котрого політика довела до пониження Франциї в Альґешірас, має право докоряти правительству безуспішностию в приготовленю національної оборони.

У відповіди накинув ся пос. Делькасе нагально на парляментарну політику президента Клемансо і оправдував перед палатою свою давну заграничну політику.

Палата приступила до голосованя. Кабінет зажадав, щоби наперед голосовано над внесенем пос. Жоарде в ділі висловленя правительству заяви довіря. Коли палата відкинула 212 голосами проти 176 першеньство того внесеня, президент Клемансо і инші міністри вийшли з салї.

Відтак цїлий кабінет Клемансо подав ся до димісиї, а президент републики Фалієр приняв димісию.

Зміна системи правліня в Персиї відбуває ся в найбільшім спокою, навіть без якихсь більших перепон, коли би не толкувати їх загалом цїлковитою апатиєю широких перских народних мас. Мимо того, що наслідник престола проголошений вже шахом, міністерияльний кабінет не утворив ся ще вповні. Покликано поновно Наф-ель-Мілька, який стане міністром заграничних справ. Великий везир не є ще іменований. Нове правительство поручило полковникови Ляховови дотеперішні уряди, а він задивляє ся на положене ще дуже склептично. Праця не може бути одностайна, позаяк кождий видає розпорядженя на свою руку. Але спокій запанував зовсім, почтові і телеґрафічні уряди та банки на ново отворені. Вірмени, які схоронили ся до посольства, останутъ однак там ще якийсь час, аж положене зовсім прояснить ся. Шеф бахтіярів Сардар Ассад став міністром внутрішних справ, а Сіпахдар одержав найвисшу войскову ранґу. Они оба підписали проклямацию яко побідники в революциї. В імени малолітного шаха обняв правлїнє яко реґент Ассад-ель-Мільк. В будинку парляменту, якого відновлюване ще не покінчене, панує великий рух. Впускають там кождого Европейця і показують з певного рода гордостию арматн, здобуті революціонерами. Сіпахдар видав приказ, щоби всї предмети, зрабовані в часї острілюваня міста, віднесено до головної кватири і обіцяв увзглядвити всї домаганя відшкодованя, коли они окажуть ся справедливими. Він виказав жаль по причинї надужить зі сторони войска шаха. Взагалї Тегеран виглядає тепер як за давнїйших спокійних часів, людність вертає до своїх щоденних занять. Тіла убитих усунено вже зовсім.

Новинки.

Львів, дня 22 го липня 1909

— **Є. Е. Пр. Еп. Константин Чехович** зложив з нагоди посьвяченя нової церкви в Сокали на народні цїли 200 К. З тої квоти дістало тов. „Шкільна Поміч", котре удержує селяньску Бурсу ім. сьв. о. Николая, 50 К, за що складає Виділ того тов. свому Архіпастирю найсердечнїйшу подяку.

— **З Краєвої Ради шкільної.** П. Міністер просьвіти признав VIII кл. ранґи учителям шкіл вправ: Мих. Хруповичеви, Стеф. Скоробогатому і Брон. Сокальскому в мужеській учительській семинариї у Львові, Алекс. Жеребецкому в мужеській учит. семинариї в Самборі і Ів. Голембйовскому в муж. уч. семинариї в Станиславові. — Краєва Рада шк. іменувала дра Ів. Проміньского заступ. учит. в учительській семинариї муж. в Тернополи.

— **Наукові стипендиї.** Міністерство просьвіти признало стипендиї на наукову подорож до Італії і Гециї: дрови Стеф Томашівскому, професорови філії рускої ґімназиї у Львові і дрови Войт. Краєвскому, проф. ґімн. в Кракові.

— **В краєвій гончарскій школї в Коломиї** розпочинає ся шкільний рік з днем 1 вересня. Вимагані: укінчений 13 рік житя, фізичне уздібнене до ремісничого званя і укінчена народна школа з добрим поступом. При школї находить ся інтернат, в котрім замісцеві бідні ученики за невеликою оплатою дістають цїле удержане. Повітові виділи, громади та инші публичні інституциї за удержане своїх стипендистів в інтернатї оплачують по 100 К. Поданя заосмотрені в метрику і послїдне шкільне сьвідоцтво треба адресувати до дирекциї школи.

— **Вістки з Буковини.** В Неполоківцях померла Евиліня Тиминьска в 80 р. житя, матір народного діяча о. Тита Тиминьского — В Старих Мамаївцях відбуде ся дня 30 і 31 с. м. курс пчільництва заходом „Союза бук. тов. для пчільництва". Убогі рільники-курсисти дістануть по 1 К денної запомоги на удержане в часї курсу.

— **Дрібні вісти.** Доповняючий вибір посла на сойм з міста Стрия на місце помершого дра Фрухтмана розписало Намістництво на день 3 вересня. — Вінчане п. Михайла Бабія, офіцияла краєвого виділу, з панною Лізою Хромовскою відбуде ся в Глинках коло Огинії дня 25 с. м.

— **На першу хліборобску виставу в Стрию** надійшли отсї дальші зголошеня: о. Стефан Онишкевич з Хишевич (кошикарскі вироби і торф); о. В. Потучко з Сїхова (збіжа і ендемскі гуси), п. А. Лотоцкий з Повітна (голубиластоноші), п. П. Гнатюк з Довжнева (моделі курників, клїток, кури Кохінхіни, зеленоайжки і крілики); А. і І. Юркевичі з Самбора (бронзівничі вироби); Михайло Луцкий, власт. дібр Лука (жито, пшениця, овес, кукурудза і т. д.); Спілка ткачів з Яйковець (полотна, рушники, фартушки, килими, верети); І. Бородієвич з Денисова (кандизовані овочі), п. Мариян Ковaневич, гірничий інжинер з Бохнї (колекцию мінералів); п. Ґеринович (колекцию мінералів). — Замітне при тім, що деякі повіти ще до тепер не зголосили, що надіщлють на виставу хотяй реченець зголошень минає вже 10 серпня і небавом почнуть ся жнива і годі буде тодї зібрати колекциї збіж.

— **Просьвітно-економічне віче** в Чернятинї городеньского повіта відбуло ся дня 11 с. м. заходом городеньскої філії Руского тов. педаґоґічного при участи 200 осіб. Справу посиланя дїтий до середних шкіл реферував п. Евст. Дороживський, заохочуючи селян. аби користали з рускої приватної ґімназиї, яка буде отворена в Городенцї з початком вересня с. р. Потім слїдував реферат дра Ціпановского, котрий говорив про значінє науки в рідній мові та подав способи збираня датків на засновуючу ся ґімназию. Опісля п. Е Дороживский пояснив значінє господарских товариств для селян, вказуючи на цїль тов. „Сільского господаря". По тих виводах вічевики рішили ся приступити в члени згаданого товариства та оснувати его відділ в Чернятинї

— **Археольоґічні знахідки.** Газета „Баку" пише, що в селї Ашнак Анарана трох татар, розкопуючи старинну могилу, найшли богато золотих річий з дорогим камінєм та срібні гроші. Частину тих річий взяв архимандрит вірменьских Хачак та ечміядзиньский повітовий начальник. Всї золоті річи від жіночого убраня, а гроші це римскі, між ними деякі монети з часів Октавіяна Августа. То показує, що могили стояли від І та ІІ віку. Найдено крім того мистецко зроблені фіґурки оленя та цапа.

— **З просьвітної орґанізациї.** Дня 11. с. м. відбуло ся відкрите нової (другої) читальнї „Просьвіти" в Сколошові під Радимном ярославского повіта, а також третої читальнї в самім Радимнї при участи численно зібраних громадян, сьвітскої інтеліґенциї і кількох сьвященників з околиці. Гарну промову виголосив в Сколошеві о. крил. Борисевич з Дроговна а в Радимнї п. Модест Кузик, студент прав. Головами читалень: першої (Сколошів-Загороди) є п. Н Захарясевич, директор каси, другої (Сколошів село) о Т. Пасїчиньский, парохіяльний сотрудник, а третої (місто Радимно) о. радник-крил. К. Кузик, місцевий парох.

— **За образу „ляндвери".** В одній каварни при Віплінґерштрасе у Відни забавляв ся різьбар Евген Фрайслер в товаристві кількох ляндверистів. Розмова зійшла на войскові теми і Фрайслер, сам приналежний до краєвої оборони, сказав між иншим: „Ет, що така ляндвера"…. Притім ужив слова, яке образово мало доказувати, що краєва оборона дуже підрядна частина армії. Присутні ляндверисти зажадали від него, аби зараз віклизав образливе слово, а коли Фрайслер его ще раз повторив,

---

Він хотів мене лиш досьвідчити а я жив як той поганин.

В день від'їзду невинного сказав ему ціо Петру, де закопав своє ведерце. Сумно прощали ся з собою: для ція Петру було то послїднє горе і він знаходив розраду в тій гадці, що перед своєю смертию доверщив доброго дїла на біднім, на котрім рука Божа важко була спочила. Та й ціо Кірку потішав ся тою радостию, що віднискав своє добре імя і що старість его забезпечена.

Коли вернув знов в рідні сторони, зазнав богато добра. Ведерце его старого товариша не сходило ему, що правда, з гадки, але він був такий слабий, що мусїв насамперед набрати трохи сил до дальшої дороги.

Коли однак селяни вже привикли були до того, що виділи Кірка між собою, перестали поволи зносити ему дарунки.

Тому то вибрав ся він шукати ведерця. Серце забило ся в нім живійше, коли побачив то місце, де жив, заким то нещасте впало на него. Неодні ліси були зрубані, неодні таки вже зовсім викорчовані; але в бозі над потоком чути було спів птиці, з мастиксових корчів відозвав ся повільний одностайний голос зазулї а тоті голоси викликали в старім Варнаві всї далекі спомини.

Єго взяв ся якийсь сум: він погадав собі, який то він став від тої пори недобрий і як сумнївав ся о Божім милосердию. Єму прийшов на гадку і его нещасливий товариш і ему мимоволі насунуло ся питане, чи ціо Петру, котрий в покорі покутовав за злочин, якого допустив ся, не лїпший від него. Ах, він певно не знайде ведерце, бо не заслужив собі на него; він занадто прогрішив ся, занадто віддавав ся розпуці! А відтак став жалувати того, що й тепер ще віддає ся розпуці, помолив ся і з новою відвагою пустив ся в дальшу дорогу.

Під вечер станув в тім місци, яке ему старий приятель означив: коло самотної купки тополь далеко від гостинця. Він приніс був з собою малий рискаль і вишукав собі галузь, що мала ему служити за держак. Відтак дожидав сходу місяця. Серце било ся в нім сильно: розходило ся преці о останок днїв его житя, котрі мусїв би був перебути в крайній нужді, як би ласка Божа над ним не змилувала ся.

Він сїв собі на землю і закрив лице долонями. Таки так, він тяжко прогрішав ся! Але він гірко каяв ся і відчував в собі: а хоч би й не знайшов ведерця, то не нарікав би, лиш видів би в тім справедливу кару божу.

Наконець зійшов місяць і ціо Кірку зачав копати: серед безконечної, самотної тишини майже лякав ся того шелесту, який сам робив. Він схилив ся глубше а вохка чорна земля сягала ему на купі майже вже по коліна. Аж наконець під рискалем щось забренїло, мов би він вдарив об щось твердого. Ціо Кірку всадив руку грубше і доторкнув ся краю ведерця; зворушений копав він дальше і небавком витягнув ведерце на верх. Він потряс ним: в середині забренїли гроші.

Тоді ціо Кірку перехрестив ся, глянув в небо і подякував Божому милосердию.

звеліли его арештувати. Справа пішла перед суд. Фрайслер, бачучи, що з ним круто, пробував тим оправдати ся, що він мовляв, був пяний, а коли щось таке сказав, то мав на гадці сербску армію. Однак сьвідки зізнали, що Фрайсле говорив виразно про австрийску „ляндверу“. Увзгляднюючи ріжні злагіднюючі обставини, судия др. Білак засудив Фрайслера за образу армії на 4 дні арешту евентуально на 40 корон гривни.

— **Торговля людским товаром в Києві.** Російскі часописи доносять, що Києв послідними часами став одним з найбільших ринків „людского товару“. Тут, як кажуть, есть потайна орґанізация, що складае ся з досьвідчених злочинців, котрі заманюють дівчат нібито на добру службу, а замість того спроваджують їх в доми розпусти по инших містах та в константинопольскі гареми. За голову орґанізациї уважають одного властителя дому в Києві, котрий, поки не жив в Києві, давнійше удержував в однім великім місті дім розпусти. Зібравши таким способом чималі гроші, він купив в Києві дім і тут взяв ся за рентовий промисл, доставляючи у всякі непевні доми дівчат. Найблизшими ему помічниками — его сестра, жінка одного київского властителя дому розпусти, брат — властитель одного леґального такого дому в Києві і закордонний інжинір Н. Певна річ, що крім їх орґанізаций е ще чимало й инших таких людців, що живуть не тілько в Києві, а й по других містах, не виключаючи й Константинополя.

— **Посмертна згадка.** До „Діла“ пишуть з Буковини: Дня 8 липня с. р. розпращав ся зі сьвітом Кирило Окуневский, аптикар в Кіцмани. Був се муж, котрий поклав у нас значні заслуги на поли народного відродженя. Прийшовши перед 30 роками до Кіцманя, застав з повіті і в сумежних областях під національним і горожаньским взглядом цілковиту тьму і став в тій темряві правдивим сьвіточем. Незвичайно людяний і щирий чоловік придбав собі загальну симпатию у всеї людности без розбору народностий, а будучи сьвідомим і горячим патріотом, став будити дрімучих до житя. Его праця ішла правда пиняво, бож ріля була ще не тикана, тай через довгі літа не було тут поза ним нікого другого, однак він не зражав ся, а робив безупинно свое. Кождий, що загощував в ті сторони в попередних літах, тямить, як его дім був довгі часи единим захистом для кождого Русина, в якім находило ся приют, всяку пораду і ободрене. Коли ж згодом зачали збиратись тут наші сили, давав їм покійний товчок до всякої народної і орґанізацийної праці і був ініцияторов до заснованя ріжних руских товариств. А вже в послідних роках росла его душа, коли видів, як его ідеали стали поволи здійснятись: як розбуджувалась в народі сьвідомість, як стали збільшати у всіх верствах круги нашої інтеліґенциї і зачала розвиватись робота, а дальше як повстала тут і руска ґімназия. І хоч орґанізм покійного в послідних літах визначно ослаб, его око і лице оживлювались на кожду вість про який небудь успіх на поли нашого національного житя. — Не дивно, що его смерть визвала у всеї людности, а вже найбільше серед руской громади, загальний жаль. І на похорон зібралось незвичайне число народа, щоби віддати послідну прислугу мужеви, що був їх щирим другом і сьвіточем. Над гробом промовляло аж пять бесідників. Перший прощав місцевий сьвященик о. Сімович, підносячи его особисті честноти і заслуги коло здвигненя місцевої унїятской церкви. Проф. Прийма з Черновець величав труди в буджреню національної сьвідомости в тих сторонах і тепле серце для бідної ґімназияльної молодіжи. Др. Гучнікер, лікар з Лужан, підніс в німецкій промові рідки черти его людяного характеру для всего населеня. Директор рільничої школи, Жуковский, говорив іменем всіх руских товариств про заслуги покійного в сотвореню тих товариств і в їх працях. Вкінци дякував кіцманецкий селянин Ростоцкий покійному іменем селяньства, що він не встидав ся ніколи селяньского сердака, ставав їм завсігди з дружними радами, та причинив ся тут найбільше, що мужицтво стало прозрівати і ось перед кількома роками завело в кіцманьскій громаді руске урядоване. Сумне „вічная память“, проспіване ґімназияльним хором, і рясні слези всіх присутних закінчили похоронний обряд. Честь памяти сего праведного труженника!

Телеґрами.

Відень 22. липня. Wiener Ztg. доносить: Цісар санкционував ухвалений галицким соймом закон ловецкий.

Мадрит 22. липня. Урядово оголошують, що в оногдашній поважній борбі коло Мелїлї страти по стороні іспаньскій були великі.

Берлин 22. липня. З Тегерану доносять, що новий шах наміряе вскорі скликати парлямент: заповідае новий виборчий закон, відповідаючий бажаням народу.

Париж 22 липня. З причини зміни кабінету, наради палати послів перервано.

Атини 22 липня. Утворив ся новий кабінет під проводом Раллїса. Новий кабінет заявив готовість удержаня мирних зносин з Туреччиною.

Солунь 22 липня. Грецкі мешканці міста в околиці стоять під строгим надзором властий. Заряджено богато арештовань і викрито кілька складів оружия. Побоюють ся поважних заколотів завтра, т. е. в річницю проголошеня конституциї.

Курс львівский.

Дня 21-го липня 1909	Платять K c	Жадають K c
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	591·—	600 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	390 —	400·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	564·—	572 —
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	410·—	—·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	110·40
Банку гіпот $4^1/_2$%	99·10	99·80
$4^1/_2$% листи застав. Банку краев.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краев.	94 80	95 50
Листи застав. Тов. кред. 4%	96 50	—·—
„ „ 4% льос. в $41^1/_2$ літ	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	94·80	95·50
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97 80	98 50
Обліґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ $4^1/_2$%	100·—	100·70
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	94 10	94·80
Позичка краев. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	94·70	95 40
„ м. Львова 4% по 200 кор.	91·50	92 20
IV. Льоси.		
Міста Кракова	112·—	118 —
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	51·75	55·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	30·40	34·40
Італіянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский)	67 50	73·50
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский)	21·10	23·10
Joszif 4 кор. (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·34	11·38
Рубель паперовий	2·53	2·54
100 марок німецких	117·40	117·60
Доляр американьский	4·80	5·—

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.
З Черновець: 12^{20}, 5^{45}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·58, 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}.
З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.
З Вовкова: 1·35, 9·55.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, **2**, 5·15, 10^{12}
З Вовкова: 8·07 *), 1·19, 3·26 *), 9^{39}.
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Вовкова: 7·27 *), 1·01, 3·07 *), 8^{21}.
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 8·15, 8^{20}.
„ $^1/_6$ до $^{30}/_9$ 3·27, 9^{35}.
„ $^1/_7$ до $^{30}/_9$ 5·30.
в неділі і р. к. сьвята: від $^1/_5$ до $^{31}/_5$ 3·27, 9^{35}.
З Янова:
що дня: від $^1/_5$ до $^{30}/_9$ 1·15, 9^{25},
в неділї і р. к. сьвята: від $^2/_5$ до $^{12}/_9$ 10·10.
Зі Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.
З Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.
З Виник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30 *), 6^{12}, **7**, 7·35, 11·15.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.
До Черновець: 2^{50}, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10·38.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·25.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.
До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в неділї).
До Яворова: 8·20, 6^{30}.
До Вовкова: 6·45, 2·35

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8^{29}, 11^{32}.
До Вовкова: 5^{44}*), 7·13, 1·30*), 2·52.
*) лиш до Винник.

З „Львів-Личаків“

До Вовкова: 6·03*), 7·32, 1·49*), 3·14.
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в неділї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9.
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35.
в неділї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·37.
До Щирця: в неділї і р. к. сьвята від 30/5. до 12/9 10·35.
До Любіня: в неділї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

ОГОЛОШЕНЯ.

Континентально-Трансатлянтийске Бюро подорожи

БАЗИЛЄА

Гайматштрассе 11 Гайматштрассе 11

Продаж білєтів корабельних і зелїзничих.

Як плекати і доглядати садовину

коли хоче ся мати з неї дохід.

Підручник для властителїв садів, селян і міщан і учителїв. З 21 рисунками в текстї

Написав Василь Породко.

Цїна 50 сотиків.

Можна купити в книгарнях: Тов. ім. Шевченка Ставропигійскій і у автора в Коломиї ул. Коперника ч. 24.

Для Читалень!

Ще можна получити давнїйші річники часописи „ДОБРИХ РАД“ за пів цїни. „Добрі Ради“ містять тисячі практичних порад для кождого, много рисунків та веселих приказок. 1 річник на пробу висилає за 1 К.

Ів. Данилевич, Стрілецкий Кут (Буковина).

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Цїна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернівцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків). Рада шкільна краєва рішила зачислити повисшу книжку до книжок, що надають ся до бібліотек шкільних яко підручник для учителїв народних шкіл.

БІЛЄТИ ЇЗДИ

на всї зелїзницї

краєві і заграничні

продає

Аґенция зелїзниць держ. Ст. Соколовского, Львів, Пасаж Гавсмана ч. 9.

КНИЖКИ
на нагороди пильности.

Книжки рускі а також і польскі апробовані Вис. ц. к. Радою шкільною можна замовляти в рускім Товаристві педаґоґічнім улиця Сикстуска ч. 47, в книгарни Науков. Товариства ім. Шевченка у Львові Ринок ч. 10 і в склепі Тов—а Взаїмної помочи учительскої в Коломиї (Народ. Дім) і у всїх книгарнях в краю.

I. Образкові книжочки для дїтий.

Дїтвора, опр. 1 К.
Зьвірята домашні, опр. 80 с.
Приятелї дїтий, опр. 1·20 К.
Ах, яке хороше, опр. 2 К.
Для розривки, опр. 1·20 К.
Око в око 1 К.
Крізь трав килими 1 К.
З Царства зьвірів, опр. 1·50 К.
Лїтною порою, опр. 150 К.
Дїточі вигадки опр. 1·50 К.
Від весни до весни, опр. 2 К.
Веселий сьвіт 60 с.
Дикі зьвірята в образках і віршах, 60 с.
Книжочка Стефуні 60 с.
Мамин дарунок 60 с.
Приятелї чоловіка 60 с.
Татів дарунок 60 с.

II. Ілюстровані байки та оповіданя.

Казки народні, ч. I. і II. бр. по 50 с., опр. 70 с.
Казки народні, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Мірон: Пригоди Дон Кіхота, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Казки братів Ґрімів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. бр 40 с., опр. 60 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. II. бр. 55 с., опр, 80 с.
Др. М. Пачовский: Народні думи, ч. I. і II. разом опр. 1·30 К.
Ґете-Франко: Лис Микита, трете нове видане бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Робінзон великий ілюстр., бр. 1·80 К, опр. 2·20 К.
Житє і слава Тараса Шевченка, образок сценічний, бр. 30 с.
Калитовский: Подорож сьв. Николая, драматична гра, бр. 20 с.
Ілля Кокорудз: Спомини з Атен з ілюст. бр. 1·80 К, опр. 2·10 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї. ч. I. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедін: Крізь пустинї Азиї ч. II. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Генін: Крізь пустинї Азиї, ч. III. бр. 1 К, опр. 1·30 К.
Свен Гедів: Крізь пустинї Азиї, ч. IV. бр. 2 К, опр. 2·30 К.
Билина про Ілию Муромця і єго славні подвиги, бр. 16 с.

III. Книжки для шкільної молодїжи і для народу.

Молитвенник народний, нове розширене видане по 50, 70 с. і 1 К.
Китиця желань, нове розширене видане, бр. 40 с., опр. 60 с.
Т. Шевченко: Кобзар для дїтий, (друге попр. видане) бр. 30 с.
Гордїєнко: Картагинцї і Римляне, бр. 40 с., опр. 60 с.
Мальота: Без родини, нове видане, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
Днїпрова Чайка, Коза-Дереза (дїточа оперетка) 1 К.
Др. О. Макарушка: Короткий огляд руско-україньского письменства від XI.—XVIII. столїтя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Тарас Шевченко: Кобзар, бр. 2 К, опр. 2·50 К, опр. в пол. 2·70 К.
Др. Ів. Франко: Коли ще зьвірі говорили, бр. 80 с., опр. 1·10 К.
В. Лебедова: Малі герої, бр. 50 с., опр. 70 с.
Ів. Спілка: На чужинї, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Катренко: Оповіданя, бр. 40 с., опр. 60 с.
Василь В—р: Подорож до краю лїліпутів, бр. 50 с., опр. 70 сот.
А. Кримский: Переклади, бр. 40 с., опр. 60 с.
Образки з історії України-Руси, бр. 50 сот.
Стефан Пятка: На прічках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Марта Борецка, трете видане, бр. 50 с., опр. 70 сот.
Гр. А. Толстой: Казки, бр. 40 с., опр. 60 с.
О. Кониський: Поеми, бр. 30 с., опр. 50 с.
М. Вовчок: Інститутка, бр. 40 с., опр. 60 с.
Дивні пригоди Комаха Санґвіна і, бр. 48 сот.
Малий сьпіваник, бр. 20 с., опр. 34 с.
Клявдия Лукашевич: Серед цьвтів, ком. в 2. діях, бр. 14 с., опр. 30 с.
Е. Ярошиньска: Друга китичка для малих дївчат, бр. 20 с., опр. 40 с.
Шекспір в повістках, бр. 30 с., опр. 50 с.
Королевский: Дві могилї, бр. 18 с., опр. 32 с.
Анґлїйскі казки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Е. Ярошиньска: Повістки, бр. 24 с., опр. 40 с.
Віра Лебедова: Мами, бр. 20 с.
Др. І. Франко: Абу Казимові капцї, бр. 60 с., опр. 90 с.
Збиточник Гумфрі (з анґлїйского), бр. 70 сот., опр. 1 К.
Робінзон великий, бр. 1·50 К, опр. 1·80 К.
А. Глїбів: Байки, бр. 10 с.
Істория куска хлїба (з францускаго), бр. 50 с., опр. 70 с.
Збірка оповідань, бр. 40 с., опр. 60 с.
Кіплїнґ: В Джунґлях, бр. 1 К, опр. 1·30 К.
К. Гриневичева: Леґенди і оповіданя, бр. 30 сот., опр. 50 с.
І. Б. Двоножний зьвір, бр. 40 с., опр. 60 сот.
За Амічісом, переклав В. Шухевич: Записки школяря, бр. 40 с., опр. 70 с.
Джонатан Свіфт: Подорож Ґулївера до краю великанів, бр. 50 с., опр. 70 с.
Е. Ярошиньска: Заповіт (збірка оповідань), бр. 30 с., опр. 50 сот.
Уличник (з францускаго, перекл. А. Крушельницкий), бр. 1·10 К, опр. 1·40 К.
В. Чайченко: Олеся, бр. 10 с.
О. Федькович: Вибір поезий, додаток до ч. 24. „Дзвінка“.
„Дзвінок“, брошуровані річники по 4 К.
„Дзвінок“ „ „ з р. 1906 і 1907 по 6 К.
Японьскі казки, бр. 30 с.
Сору Кру, бр. 30 с., опр. 50 с.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом І. Надопада (Телефон ч. 527)